

BİRİNCİ BÖLÜM

Otobüs Ankara terminalinden ayrılırken şehir çoktan geride kalmıştı Yılmaz için. Başkent'in yeni oluşan kenar-merkezleri de bittiğinde Yılmaz'ın içindeki başlangıçlar birer birer uç verdi.

Yepyeni bir yaşama atlıyordu. "Bu kaçınıcı yepyeni" diye sordu kendine. Yanıt almak için uğraşmadı. Asıl olan şu an başlayan yepyenydi. Antalya'da kuracağı yeni yaşamın nasıl şekilleneceğini bilmiyordu. Aslında kurup kuramayacağını da bilmiyordu. Bildiği tek şey vardı; Antalya'da yeniden başlamak!

Sık sık tekrarladığı, kendince "Yılmaz klasikleri" adını verdiği sözlerden birini mırıldandı:

"Bugün, yaşamının kalan bölümünün ilk günüdür!"

Bugün gerçek bir ilk gündü!

Bütün bagajlarını Ankara'da bırakmıştı.

Kalbini de boşaltmıştı, beynini de.

Yarın sabahtan itibaren güne "Atanamayan öğretmenler için gelişme oldu mu?", "İş başvurularımdan bir haber var mı?", "Özgeçmiş bıraktığım özel okullardan mülakata çağırılan var mı?" sorularıyla başlamayacaktı.

Hele memleket sorunlarıyla hiç başlamayacaktı. Antalya'da başka biri olmaya kararlıydı. Evinde kalacağı liseden arkadaşı Ahmet günlük çalışmasını bitirdiğinde o da Antalya'ya varmış

olacaktı. Acaba Ahmet'in WhatsApp yazışmalarında anlattıkları gerçekleşecek miydi?

Daha Antalya'ya varmadan kaygılanmanın gereği yoktu. Şimdi geride bıraktıklarıyla vedalaşma zamanıydı. Camdan dışarı baktığında "Kurtuluş Savaşı'nın verildiği topraklardasınız" tabelasını okuyunca Polatlı'yı geçtiklerini, 1921'de Sakarya Meydan Savaşı'nın yaşandığı bölgeye geldiklerini anladı. İç çekerek mırıldandı: "Ben de kendimden kurtuluş savaşını verdiğim anlardayım!"

Kolay değildi insanın kendinden kurtulması. Nereye gitse, peşinden geliyordu. Bu kez öyle olmayacaktı.

30 yaşına giriyordu. Ama daha hayata hiçbir yerinden girememişti. Evlilik denemesi tutmamıştı. Öğretmenlik hakkını elde etmiş, bir türlü atanamamıştı. Babasının, "Benim işin ucundan tut" önerisini hiç tutmamıştı. Bunca yıl boşuna mı okumuştı. Askere bile gidememişti. İşe başlasa, para biriktirecek, yarısı kendisinden yarısı babasından bedelli askerlik yapacaktı. O da tutmamıştı.

Üniversiteyi bitirdikten sonra tek başarısı bir de yüksek lisans yapmak olmuştu. Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nin tarih bölümünü yüksek dereceyle bitirdikten sonra aynı bölümde yüksek lisans önünü açar diye düşünmüştü ama olmamıştı. Üniversitede araştırma görevlisi olmak sadece bilgiye dayalı değildi. Ama o zaten akademisyenlik değil, öğretmenlik istiyordu.

Otobüs Sivrihisar kavşağından Afyonkarahisar'a döndüğünde başlayan kıvrımsız uzun yola girince Yılmaz kendini bambaşka bir yolculukta buldu. Beş yıl önce sahip olduğu "atanamayan öğretmen" kimliğini bitirmiş, "atanan öğretmen" olsa neler olurdu neler. Sevda ile başka türlü konuşurdu. Öğretmenlik aşkı ile Sevda aşkı yarışıyordu ama birinin ötekine

üstün gelmesi gerekmezdi ki. İlişkilerinin nasıl olacağına Antalya’da karar verecekti. Hemen sendikaya üye olup her alanda mücadeleye girişirdi. Hem iyi öğrenciler yetiştirir hem ülkesinin daha yaşanası olması için mücadele ederdi. Oysa şimdi Antalya’ya gelmek için bile annesinin babasından saklı verdiği paraya muhtaç haldeydi. Babasına geçici dersler vermekten iyi para kazandığını, bu parayla Antalya’ya gidip yeni bir hayata başlayacağını söylemişti. Babası da, “Aferin oğlum, biraz olsun gözüme girdin. Hadi hayırlısı” deyip uğurlamıştı. Oysa verdiği derslerden aldığı para günlük yaşamına bile yetmemişti. Son öğrencinin de babası işsiz olduğu için para almamıştı. Tarihin yanı sıra Türkçe dersleri de vererek bir nebze para kazanmıştı.

Otobüs Köroğlu Dağları’na tırmanmaya başlayıp virajlarda sarsılınca kendine geldi. Tokat atar gibi sağ elini sağ yanağına sertçe götürüp, “Ne yapıyorsun lan Yılmaz” dedi kendisine.

Hani geçmiş, geçmişte kalmıştı. Hani bir daha geriye dönüp bakmayacaktı. Neydi o söz? Arkana bakma, o yöne koşmuyorsun!

Şimdi yaptığı neydi? Tik-toktaki videolar gibi aynı sahneleri yeniden yeniden izlemek, yaşamak.

Otobüs Ankara’dan Antalya’ya varıncaya dek, Yılmaz defalarca Ankara ile Antalya arasında gidip geldi. Yaşadıkları eteğinden çekiyor, hayalleri ellerinden tutuyordu.

Antalya otobüs terminalinde Ahmet’le buluştuğunda şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Telefonla çok konuşmuşlar, sosyal medya üzerinden haberleşmişlerdi ama yüz yüze gelince Ahmet’teki değişimi fark etmemek imkânsızdı. Karşısında giyim-kuşamından hayli varlıklı olduğunu gösteren bir Ahmet vardı. Birkaç yüz metre yürüdükten sonra Ahmet’in, “İşte be-

nim külüstür” deyip lüks bir aracın kapısını açmasıyla daha da arttı şaşkınlığı.

Ahmet liseyi bitirdikten sonra iki kez üniversiteye giriş sınavına katılmış, başarılı olamayınca Antalya’ya bir akrabasının yanına gelmişti. Aynı mahallede büyüdükleri Yılmaz’la bağı hiç koparmamışlardı. Her ikisi de birbirinden haberdardı ama ayrıntı sormazlardı. Birbirlerini şimdi tanıyacaktı.

Yılmaz, Ahmet’i tanıdıkça tanıyamayacaktı!

Ahmet, Yılmaz’ın liseden sonra üniversiteyi kazandığını, başarıyla tamamladığını ama hayatta dikiş tutturmadığını biliyordu. Şimdi ona onun da aradığı yepyeni bir hayat sunacaktı.

Ahmet’in yaşamı alaya alan, argo kullanmayı seven yanları değişmemişti ama hayatı çok değişmişti. Araba ilk kırmızı ışıkta durduğunda direksiyona vurarak söylendi Ahmet:

“İpini koparan Antalya’ya geliyor. Buranın trafiği İstanbul’dan farksız hale geldi.”

Ahmet’in bütün ipleri koparıp, sonra yakıp, küllerini savura savura Ankara’dan Antalya’ya geldiğini bilmiyor gibi konuştu. Işıkları geçtikten hemen sonra yandaki lüks aracı gösterip “Benimki bundan iki gömlek üstte. Seneye üç gömlek üstte olanını alacağım” dedi.

İkinci ışıklarda Yılmaz’ı sarsacak bir cümle kurdu Ahmet: “İşte böyle oğlum, biz okumadık adam olduk!”

Yılmaz cevap veremedi. Acaba Ahmet bunu bilerek, Yılmaz’ın canını acıtmak için mi söylüyordu? Yoksa lise yıllarındaki haylazlıklarını, densizliklerini büyütüp yetiştirmiş, rastgele serpiştiriyor muydu?

İkincisi olmalıydı. Yoksa niye, “Oğlum gel buraya, senin İngilizceni de kullanır, güzel işler yaparız” desindi.

Güneş Akdeniz’in mavi sularında beyaz ışıklarını yakıp söndürürken Ahmet’in aracı denize tepeden bakan bir apart-

manın önünde yavaşladı, özel garaja doğru yöneldi. Ahmet, Ahmetliğine devam ediyordu:

“Şimdilik burada kalacağız.”

Zaten şaşkın olan Yılmaz biraz daha şaşırdı:

“Sonra başka yere mi geçeceğiz?”

“Yok oolum ya... Daha iyisini alıncaya kadar bu evde kalacağız demek.”

Ahmet, Yılmaz’a odasını gösterdi. Penceresi Bey Dağları’na bakıyordu. Coğrafya bilgilerini anımsadı; Bey Dağları’ndan başlayan dağ silsilesi Asya’nın ortasına Himalayalar’a kadar çıkıyordu.

Ahmet, “Odada çok oyalanma, yemeğe gideceğiz” dedi. Yılmaz, evde ne varsa yeriz, dışarıya gerek yok gibi şeyler diyecek oldu ama Ahmet cevap hakkı tanıyan bir tonda konuşmamıştı.

Gittikleri restoranda garson ne yersiniz, ne içersiniz diye sormadı. Ahmet sadece, “Olum sofrayı donat” dedi. Garson da, “Aynısından değil mi?” diye sordu ama yanıt beklemeden işe koyuldu. Her şey geldikten sonra Ahmet, “Senin istediğin bir şey varsa söyleyelim” dedi. Yılmaz, Ahmet’e ayak uydurma çabası da içeren bir tavırla, “Bu haftalık bunları yiyelim, sonra bakarız” karşılığını verdi. Ahmet altta kalmadı tabii ki:

“Daha sıcakları söylemedik oolum!”

“Sofradakilerin üstüne sıcak bir sohbet yeter” deyip konuya girdi Yılmaz. “Ben burada ne yapacağım?”

“Yaşayacaksın...”

“Nasıl yani?”

“Nasıl yanisi var mı oolum... Burası Antalya, dünya şehri... Burada hangi işi yaparsan yap iyi iş yaparsan iyi kazanırsın, iyi yaşarsın.”

“Öğretmenlik de mi?”

“Ne öğretmenliği?”

“Ben atanamayan öğretmenim ya... Burada öğretmenlik de iyi yaşamayı sağlar mı?”

“Senin kafa Ankara’da kalmış. Ne öğretmenliği? Onu bırak yapan yapsın. Biz hayatın öğretmeni olacağız. Sen bir süre bizim ofise takıl. Gözlemler. Mutlaka bir yerinden tutarsın. Liseden beri birbirimiz tanıyoruz. Bana güven. Üniversiteye gitmedik ama Antalya’nın profesörüyüz. Yüksek lisansı turizmde, doktoramı ticaretle, profesörlüğümü de emlakçılıkta aldım... Bunun devamı neydi?”

“Profesör olmuşsun işte. Devamı ne?”

“Olur mu oolum devamı vardı... Hah şey, ordinaryüs profesör... Onun için de önümüz açık elbet...”

“Sen bu hızla ordinaryüslüğün de üstünü bulursun...”

“Hah işte... Oh be... Beni anlamaya başladın. Bir an anlaşılmayacağız diye endişe etmişim. Yarın gel ofise, bak çevreye. Belki de benim görmediğimi göreceksin. Burası paranın cenneti. O kadar güzel para kazanırsın ki, tabii yaşarsın da... Allah’ın gönlüne güç gelmesin, cennetteki huriler bu kadar güzel değildir... Belki de huriler stajını burada yapıyor. O kadar yani... Bazen şaşırırsın; para mı güzel huri mi?”

“Sen aşmışsın Ahmet... Paranın güzeliyle hurinin güzeli karşılaştırmanı ilk defa görüyorum...”

“Sen daha neler göreceksin...”

“Antalya Roma İmparatorluğu döneminde de zengin şehirdi. Roma’nın çok zenginleri burada ev alırdı. Yazlık şehri gibiydi. Çevredeki tarihi kentleri say say bitmez...”

“O işi tarihçilere, turizmcilere bırak. Gayet güzel de yapıyorlar zaten. Tarihte Roma’nın zenginleri varsa bugünün zenginleri de biz olacağız...”

“Sen olmuşsun zaten...”

“Daha tam sayılmaz. Sen buraya gelen zengin Rusları gör-
sen zekâtını Sabancılara verirsin.”

“Rus zenginlerin gidebileceği daha iyi yerler yok mu?”

“Burası her bakımdan güzel. İşlerini de buradan yürütü-
yorlar. Gerekğinde Rusya’ya gidip geliyorlar. Dünyada para-
nın en özgür olduğu yer Türkiye, Türkiye’de de önce İstanbul
sonra Antalya... Paranın başkenti buralar...”

“Ankara’yı harcadın...”

“Ohoooo... Ankara, harca harca bitmez. Ankara her şeyin
yasal hale getirildiği yer. Ankara olmazsa olmaz...”

“Ben nasıl bir hayat kurabilirim?”

“Oolum önüne bir kamyon tuğla döküyorum. Sen, bana iki
tuğla düşer mi diye soruyorsun. Yarın geleceksin ofise... Her
şeyi kendi gözlerinle göreceksin.”

Yılmaz’ın Antalya’daki ilk günü Ahmet’in ofisinde geçti.
Bir danışmanlık şirketiydi ama yaptığı işlerin içinde yok yok-
tu. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları olmak isteyen yabancılar...
Türkiye’den Avrupa ülkelerine gitmek için vize almak isteyen-
ler... Antalya’da gayrimenkul satın almak isteyenler... İkinci el
oto alım-satımı...

Bütün bunlar, Türkçe, Rusça, İngilizce, Almanca, Arapça,
İbranice ayrı ayrı yazılıydı.

Rusçayı Kiril alfabesinden tahmin etmişti ama yine Kiril
alfabesinde ayrı bir sütun daha vardı. Onu çıkaramadı. Temiz-
lik görevlisi Hasan’a bunun hangi dil olduğunu kimden öğre-
nebileceğini sordu. Hasan, “Onu bunu arama bana sor” dedi.
Ofise yeni kim geldiyse, tanımak, yardımcı olmak, bir sorunu
varsa çözmek isterdi Hasan. Bunun karşılığında da ne verirler-
se alırdı. İstemezdi ama.

Hasan ilk cümleyi kurduktan sonra duraklayınca Yılmaz seslendi:

“Sordum işte... Bu hangi dil?”

“Ukraynaca... Onlar kendilerine Ukreeeeyn derler...”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Her gün muhatabız işte. Baka baka biz de öğrendik. Aslında Rusçayla Ukraynaca kardeş dil gibi. Nasıl diyelim? Trabzonluyla Artvinlinin konuşması gibi. İki gün yan yana dursalar anlaşıyorlar. Ortak kelimeleri bulunca dağda keklik avlamış gibi gülüşüyorlar.”

“Burada yan yana yaşayan Rus, Ukraynalı var mı?”

“Sen buraya Afganistan’dan mı geldin?”

“Ankara’dan geldim...”

“Biliyorum Ankara’dan geldiğini de takılıyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

“Yılmaz Bey kardeşim ben Ukraynacayı biliyorum senin nereden geldiğini mi bilmeyeceğim. Ahmet Bey’in okul arkadaşısın. Koca Ankara’da dikiş tutturamamışsın... Öğretmen olmuş, atanamamışsın... Falan falan... Burada öğrenmek istediğin bir şey olursa bana sor. (Gülerek) Kendinle ilgili bile sorabilirsin... Bizde ‘cevap yok’ düğmesi yok. Burada bana Gugıl Hasan derler...”

“Gugıl Hasan mı?”

“Evet... Gugıl Hasan... İnternet çekmezse Gugıl’a bile ulaşamayabilirsin ama bana mutlaka ulaşırsın. Üstelik Gugıl sadece doğruları söyler, ben yanlışları da söylerim...”

“Yanlışları da mı?”

“Yasalarla hayat ters düşerse, uyuşmazsa biz hayattan yarıyız...”

“Yasalarla hayat uymazsa diye bir şey mi olur?”

“Tanışalı yarım saati geçti. Artık dost sayılırız. Kusura bakma, seni aralıkta Antalya’nın denizine sokup çıkarmak lazım... Senin anlayacağın dilden konuşalım, hayatın yasaları, kitabın yasalarından önemlidir...”

“Ben de seni temizlik görevlisi sandım...”

“Elbette işimiz o. Ama biz, bizden yardım isteyen herkesin önündeki engelleri de temizleriz. Temizlik işi önemli... Temiz iş yaparız...”

“Bilmece gibi konuştun... Engelleri temizlemek, temiz iş, bunlar her anlama gelecek şeyler...”

“Hey gidi gözünü sevdiğimin Bey Dağları... Vurdun oksijeni yüzümüze yüzümüze, Yılmaz kardeşimizin beynine de oksijen gitmeye başladı.”

“Gugül Hasan senden öğreneceğim çok şey var...”

“Daha derse başlamadık. Bunlar fragman... Ahmet benden küçük ama ben Ahmet’ten çok şey öğrendim. Ahmet de benden... İkimiz de okumadık ve adam olduk...”

“Haaa... Bunu Ahmet de söyledi... Demek ki aranızda böyle bir dil var. Anlattın temizlik işlerini ama anlaşılın her işte Ahmet’e yardımcısın...”

“Yılmaz kardeşim oksijen sana fazla gelmeye başladı. Ötesini sorma... Ben Ahmet’in her işine yardım ederim...”

Ahmet’in dün akşam anlattıklarına Gugül Hasan’ın eklenince Yılmaz’ın şaşkınlığı daha da arttı. Oysa Gugül Hasan’ın dediği gibi, öğrendikleri daha fragmandı. Ankara gerçekten gerilerde kalmıştı ama şu an nereye geldiğini de kestiremiyordu.

Bir ara Ahmet’in odasına girmek istedi. Sürekli telefondaydı. Odasına sadece bir sekreter girip çıkıyordu. Dışarıdan gelenler sekreterle muhatap oluyor o gerektiğinde Ahmet’e danışıp sorunu kimin çözeceğine karar veriyordu.

Akşam saatlerinde Gugıl Hasan'ın dediğine göre günün belli başlı işleri şunlar olmuştu:

Üç Suriyeli ailenin ikamet yerinin Burdur olduğuna dair işlem. Bir Rus grubunun Yunan adalarına bir günlük gidip gelişlerinin düzenlenmesi. Bir Alman çiftin Alanya'da alacağı evle ilgili danışmanlık yapılması... Evi bir Türk alıyormuş gibi yapıp ucuza mal edilmesi...

Gugıl Hasan daha bitirmemişti ama Yılmaz'ın her madde-de gözbebekleri büyüyünce durdu:

“Hayırdır Ankaralı... Bugün pek fazla hareketlilik yoktu ama senin gözler Moskova-Kiev gidip geliyor.”

“Suriyeliler memleketin her yerinde. Ankara'da da kimi semtlerin adı bile değişti. Altındağ'da Önder mahallesinin adı Halep oldu. Kızılay'da kimi sokaklar silme Arapça... Antalya'da da bu tür haberler alacağımı biliyordum ama Burdur işine aklım ermedi...”

“Antalya, Suriyelilere ikamet izninin çok kısıtlandığı yerlerden biri. Artık hiçbir Suriyeliye yeni izin verilmiyor. Bizim de çare üretme gibi bir sorumluluğumuz var. Belli aralıklarla geliyorlar. İkametleri Antalya değilmiş gibi bir işlem yaptırıyorlar. Onlara bir adres ayarlıyoruz. Devamını boş ver...”

“Rusların bir günlük Yunan adaları?”

“Onların da devamlı oturma izni yok. En çok altı aylık. O nedenle altı ayda bir yurtdışına çıkmaları ve yeniden girmiş gibi yapmaları gerekiyor. Böylece ömür boyu Antalya'da kalabilecekler...”

“Vay bee...”

“Aslında Ruslar bizi çözmüş. Türkiye'de her soruna çare vardır. Bu gir-çık belasından kurtulacak yol bulun diyorlar. Yok deyince inanmıyorlar. Türkiye'de her şeyin bir çaresi vardır, deyip duruyorlar...”

“Almanların ev hikâyesi?”

“Burada fiyatlar İstanbul Menkul Kıymetler Borsası’ndan daha değişkendir. Bir evi Türk alacaksa fiyatı ayrı, Rus ayrı, Alman ayrı, Suriyeli ayrıdır. Bazı çok hatırlı, başka işler de yaptığımız yabancılar geliyor. Evi önce biz bir Türk’e satar gibi pazarlık yapıyoruz, alıyoruz. Sonra gereğini yapıyoruz.”

“Bu yasal mı?”

“Neresi yasal değil?”

“Affedersin yanlış sordum, ahlaki mi?”

“Neresi ahlaki değil?”

“Yani normal mi?”

“Neresi normal değil Yılmaz kardeşim?”

“Tamam uzatmayacağım... Her şeyin bir çözümünü bulursunuz yani...”

“İlk defa doğru bir şey söyledin. Evet, her şeyin bir çözümünü buluyoruz. Yurttaşımızın, buraya gelen yabancıların karşılaştıkları sorunları çözmenin neresi kötü. Herkes memnun.”

Yılmaz gerçekten de daha fazla uzatmadı. Bir saatlik sohbetin başındaki Yılmaz’la sonundaki Yılmaz aynı değildi. Her şey çözüm üzerineydi. O çözümün önünde hangi engel varsa, kaldırılıyordu. Şu aşamada anladığı buydu.

Gugil Hasan’ın başka işleri vardı. Yılmaz’dan özür dileyip ayrılırken, “Ben seni daha güzel bir sohbe devredebim” dedi, “Vera” diye bağırdı. Arka odada mıydı, neredeydi kestiremedi ama birden orta yaşlı bir Rus kadın girdi aralarına. O da Yılmaz’dan haberdardı. Anlaşılan Ahmet herkese ondan söz etmişti. Vera, “Hooogediniz Ankaralı” diye selamladı Yılmaz’ı. Vera son derece rahat bir tavırla Yılmaz’ın elinden tuttu, “Geliiiniz size çay ikram ısmarlamak” dedi. Yılmaz ilk kez gülümsedi.